

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Пре непуних четрдесет дана, браћо и сестре, дочекали смо и прославили најрадоснији хришћански празник, мајку свих осталих празника, Рођење Господа Исуса Христа. Да није било тога празника не би било ни Хришћанства, нити би имали било који други празник везан за Господа нашега.

Али, ето, тек смо се удаљили од Витлејемске пећине, неких четрдесетак дана, а Света Црква нас припрема за најрадоснији хришћански празник – за Свето Васкрсење Христово. Управо за три седмице почиње Свети Велики Ускршњи Пост, Часни Пост, који је Црква одредила да се достојно, постом и молитвом, припремамо за славно Васкрсење Христово и да припремамо себе за наше васкрсење. Али значај тога догађаја Господа Христа и Његово Васкрсење је толико велики, да је Црква пред Свети Часни Пост одредила четири недеље припремне којима покушава да своја верна чеда припреми да достојно ступе на пучину Часнога Поста и да га преброде без бродолома и да стигну у тихо пристаниште Васкрслога Господа.

Данас је прва припремна недеља, браћо и сестре. У Јеванђељу је названа Недеља митара и фарисеја. Читали смо данас Свето Јеванђеље и слушали смо га, како је Господ објаснио и шта је поставио, у ствари, као темељ спасења свакога човека. То Јеванђеље данас говори о два човека, свакодневна човека, који уђоше у храм да се помоле Богу. Један је од њих био фарисеј, позната странка фарисеја у јеврејском народу, која је себе сматрала праведнима, зато што су извршавали – формално извршавали – закон: давали десетак који је закон прописао, постили два пута у недељи и чинили су тако та добра дела, али више за показ пред људима. А други један беше цариник, митар, јер митарница је царина, а митар је, значи, цариник,

који је, ето, бавио се тим једним помало нечасним послом, као и онај мали Закхеј кога смо пре недељу-две дана прославили такође овде. Њих двојица уђоше у храм. Два човека – два света. Два дела рода људскога пред лицем Бога свог. Фарисеј који жели да има људску славу, отрча напред, стаде у предњи део храма, подиже главу и руке к небу и наглас се мољаше: „Боже, благодарим ти, хвала ти што нисам као остали људи.“ Значи већ себе издваја од осталих људи. „Нисам ни као овај цариник позади мене, јер ја постим два пута у недељи, дајем десетак од свега што ми роди у пољу, у тору и тако даље.“ А овај цариник, будући свестан својих грехова, својих мана, стајао је позади цркве и, како каже Јеванђеље, није се усуђивао ни очи своје да подигне к небу, него је сагао главу, ударао се у прса и говорио чувену митареву молитву: „Боже, милостив буди мени грешноме.“ И Господ завршава ову дивну, поучну причу: „И овај отиде“ - значи цариник тај, митар - „отиде кући оправдан, а не онај фарисеј које се само хвалисао.“ Јер сваки који се узвисује сам понизиће се, а који се понижава узвисиће се.

Ето, да бисмо спремни ушли на пучину Великог Часнога Поста, да бисмо задобили милост Божију да га издржимо, седам недеља то путовање траје ка Васкрсломе Господу, треба ставити почетак да буде као код митара, код цариника – смирење. Без тога смирења сва наша дела, све наше врлине ако их имамо губе своју вредност, јер је смирење та Јеванђелска со која чува све остале Јеванђелске врлине од кварежи, да се не укваре. Без тога смирења свака врлина коју бисмо могли стећи као људи за час се претвара у своју супротност и постаје порок. Тако Света Црква припрема своја верна чеда почевши са овом припремном недељом, а наставиће и у наредним недељама о којима ћемо говорити када томе буде било време.

Данас да примимо ову науку, браћо и сестре, да погледамо себе, своју душу, да испитамо себе, своја дела и да стекнемо то смирење које је неопходно да се и ми молимо као што се молио овај цариник: „Боже, милостив буди мени грешноме.“ Један од великих беседника почео је беседу на данашњи дан: „Господе, дај ми дела фарисејева, а смирење митарево.“ Јер, не може нико рећи да оно што је фарисеј говорио, да то нису добра дела. То јесу добра дела, и постити, и давати десетак, и чинити милостињу, све је то добро, али ако се то не чини зачињено и посољено са смирењем онда немају вредност. Зато дела фарисејева, смирење митарево, то двоје кад се удруже одаје прави врлински живот, који нас припрема за Царство Небеско.

Нека би Господ молитвама Свете Богородице, светог славног Јована Претече коме је овај храм посвећен, и свима светим угодницима Божјим, да и нама Господ дарује снаге, смирења, трпљења, да поднесемо све невоље и страдања у овоме животу. Јер овај живот је привремен, кратак, пролази брзо, и ма какве невоље да нас снађу оне су краткотрајне, а награда коју Господ обећава онима који Га љубе, који живе и верују у Њега, живе по заповестима Његовим, та награда је вечна. Као што је не дај Боже и за оне, који проведу овај живот не верујући у Бога, живећи по жељама срца свога, и оно што ће они добити, а то значи - вечне муке, такође су вечне.

Значи, нека Бог даде снаге да овде поживимо благочесно, Богугодно, када пођемо одавде да се нађемо у Царству Христовоме, и да тамо са свима светимо и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност. Амин!